

2026/667

18.3.2026

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/667

z dnia 11 marca 2026 r.

**zmieniające rozporządzenie (UE) 2021/1119 w odniesieniu do ustanowienia klimatycznego celu
pośredniego Unii na 2040 r.**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W toku pierwszego globalnego przeglądu przeprowadzonego na mocy porozumienia paryskiego ⁽³⁾, który zakończono na konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu pod koniec 2023 r., wykazano, że choć strony wdrażają coraz skuteczniejszą politykę klimatyczną, należy pilnie podjąć dodatkowe działania, aby świat mógł w pełni zrealizować cele porozumienia paryskiego.
- (2) Przyjmując rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 ⁽⁴⁾, Unia prawnie zobowiązała się do osiągnięcia neutralności klimatycznej w całej gospodarce do 2050 r., czyli do redukcji do tego czasu emisji gazów cieplarnianych netto do zera, a następnie do osiągnięcia ujemnych emisji. W rozporządzeniu tym ustanowiono również wiążący pośredni cel klimatyczny Unii na 2030 r. i wprowadzono wymóg wyznaczenia ogólnounijnego pośredniego celu klimatycznego na 2040 r.
- (3) Uwzględniając opinię naukową Europejskiego Naukowego Komitetu Doradczego ds. Zmiany Klimatu („komitet doradczy”) i na podstawie szczegółowej oceny skutków, w komunikacie z 6 lutego 2024 r. pt. „Zabezpieczenie naszej przyszłości. Cel klimatyczny na 2040 r. i droga ku neutralności klimatycznej do 2050 r. jako fundamenty zrównoważonego, sprawiedliwego i dostatniego społeczeństwa” Komisja przedstawiła zalecany docelowy poziom redukcji emisji gazów cieplarnianych netto do 2040 r., który ma wynieść 90 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C, C/2026/37, 16.1.2026, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2026/37/oj>.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 5 marca 2026 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 („Europejskie prawo o klimacie”) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1119/oj>).

- (4) Wyznaczając unijny cel klimatyczny na 2040 r., Komisja wzięła pod uwagę następujące elementy: najlepsze dostępne i najnowsze dowody naukowe, w tym: najnowsze sprawozdania Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) i komitetu doradczego; skutki społeczne, gospodarcze i środowiskowe, w tym koszty zaniechania działań; potrzebę zagwarantowania, że transformacja będzie sprawiedliwa i uczciwa dla wszystkich; opłacalność i efektywność gospodarczą; konkurencyjność unijnej gospodarki, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz sektorów najbardziej narażonych na ucieczkę emisji; najlepsze dostępne, opłacalne, bezpieczne i skalowalne technologie; efektywność energetyczną, w tym zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim”, przystępność cenową energii i bezpieczeństwo dostaw dla wszystkich państw członkowskich; uczciwość i solidarność pomiędzy państwami członkowskimi i wewnątrz nich; potrzebę zapewnienia skuteczności środowiskowej i rozwoju w czasie; potrzebę utrzymania i wzmocnienia naturalnych pochłaniaczy oraz zarządzania nimi w perspektywie długoterminowej oraz potrzebę ochrony i odbudowy różnorodności biologicznej, w tym w środowisku morskim; potrzeby i możliwości inwestycyjne; zmiany sytuacji międzynarodowej i działania podejmowane na rzecz realizacji celów długoterminowych porozumienia paryskiego i ostatecznego celu Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz dostępne informacje na temat przewidywanego orientacyjnego budżetu emisyjnego Unii na lata 2030–2050.
- (5) Aby osiągnąć cel klimatyczny na 2040 r., zasadnicze znaczenie ma m.in.: pełne wdrożenie uzgodnionych ram polityki na 2030 r.; gwarantowanie i udzielanie wsparcia, które będzie zwiększać i wzmocniać konkurencyjność i odporność europejskiego przemysłu; zagwarantowanie zrównoważonych systemów żywnościowych, a także odporności społeczności wiejskich i bezpieczeństwa żywnościowego za pomocą zrównoważonego i solidnego europejskiego sektora rolnictwa; zagwarantowanie ścieżek transformacji opartych na najlepszych dostępnych, opłacalnych, bezpiecznych i skalowalnych technologiach oraz położenie większego nacisku na sprawiedliwą transformację dla dotkniętych nią regionów, sektorów i gospodarstw domowych znajdujących w trudnej sytuacji, na skutek której nikt nie zostanie w tyle, na przykład przez wsparcie transformacji w kierunku neutralności klimatycznej ze Społecznego Funduszu Klimatycznego⁽⁵⁾. Ponadto zasadnicze znaczenie ma wypracowanie równych warunków działania z partnerami międzynarodowymi oraz skuteczne wykorzystanie wszystkich unijnych instrumentów gospodarczych, aby powstrzymać nieuczciwe praktyki handlowe i przeciwdziałać im; przeprowadzenie dekarbonizacji systemu energetycznego przy zastosowaniu neutralnego pod względem technologicznym podejścia obejmującego wszystkie bezemisyjne i niskoemisyjne rozwiązania energetyczne (w tym odnawialne źródła energii, energię jądrową, efektywność energetyczną, magazynowanie, wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla, wychwytywanie i utylizację dwutlenku węgla, usuwanie dwutlenku węgla, energię geotermalną i hydroenergię, zrównoważoną bioenergię oraz wszystkie inne obecne i przyszłe technologie neutralne emisyjnie); zmniejszenie zależności od przywozu i dywersyfikacja unijnych źródeł surowców krytycznych oraz zorganizowanie dialogu strategicznego z odpowiednimi sektorami, w tym sektorem przemysłu i transportu, na temat ram na okres po 2030 r.
- (6) W swoich konkluzjach z dnia 23 października 2025 r. Rada Europejska stwierdziła, że zwiększanie konkurencyjności Unii, poprawianie jej odporności i dalsze prowadzenie transformacji ekologicznej to cele, które się wzajemnie wzmocniają i które należy realizować jednocześnie, oraz zaapelowała o pilne wzmoczenie starań, by zapewnić dostawy przystępnej cenowo i czystej energii oraz stworzyć – przed 2030 r. – prawdziwą unię energetyczną, także przez wykorzystanie nowej Grupy Zadaniowej ds. Unii Energetycznej, a także o przyspieszenie prac mających na celu obniżenie cen energii i wspieranie zrównoważonej produkcji energii w Unii. Aby zapewnić racjonalną pod względem kosztów, sprawiedliwą i uczciwą, pragmatyczną i społecznie wyważoną transformację w kierunku neutralności klimatycznej uwzględniającą różne uwarunkowania krajowe, jednym z kluczowych strategicznych czynników wspomagających czystą transformację będą inwestycje zarówno sektora prywatnego, jak i publicznego, w tym za pośrednictwem finansowania unijnego, na przykład przez wsparcie i przyspieszenie wprowadzenia i komercjalizacji innowacyjnych technologii we wszystkich państwach członkowskich, wsparcie dostępu do odnowy i dekarbonizacji przemysłu, produkcję czystych technologii oraz modernizację systemów energetycznych, a także zapewnianie przystępnych cenowo rozwiązań w całej gospodarce i dla obywateli w całej Unii. Pakt dla czystego przemysłu, zainicjowany komunikatem Komisji z 26 lutego 2025 r. pt. „Pakt dla czystego przemysłu: wspólny plan działania na rzecz konkurencyjności i dekarbonizacji”, stwarza warunki dla skutecznej transformacji, ponieważ skoncentrowano się w nim zarówno na dekarbonizacji, jak i na odnowie przemysłu, co przyczyni się do zwiększenia popytu na produkty wyprodukowane w Europie, oraz na mechanizmach wsparcia dla europejskiego przemysłu, takich jak bank dekarbonizacji przemysłu oraz nowe uproszczone ramy pomocy państwa.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/955 z dnia 10 maja 2023 r. w sprawie ustanowienia Społecznego Funduszu Klimatycznego i zmieniające rozporządzenie (UE) 2021/1060 (Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/955/oj>).

- (7) Ponadto w swoich konkluzjach z 23 października 2025 r. Rada Europejska przypominała, że należy pilnie zintensyfikować wspólne działania na rzecz zapewnienia odnowy przemysłowej, modernizacji i dekarbonizacji Europy w sposób neutralny pod względem technologicznym. W związku z tym podkreśliła, że przedmiotem szczególnej uwagi powinny być tradycyjne sektory, zwłaszcza przemysł motoryzacyjny, stoczniowy i lotniczy, a także sektory energochłonne, takie jak przemysł stalowy, metalowy, chemiczny, cementowy, szklarski i ceramiczny, a także produkcja pulpy i papieru, tak by nadal były one odporne i konkurencyjne na światowym rynku i w wymagającej sytuacji geopolitycznej. W tym względzie z zadowoleniem przyjęła niedawny wniosek Komisji dotyczący ochrony europejskiego sektora stalowego przed niesprawiedliwymi skutkami światowej nadwyżki mocy produkcyjnych. Z zadowoleniem przyjęła też zamiar Komisji, by poczynić postępy w przeglądzie przewidzianym na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/631⁽⁶⁾, i zaapelowała o szybkie przedstawienie tego wniosku, z uwzględnieniem neutralności technologicznej i materiałów europejskiego pochodzenia. W tym kontekście Rada Europejska z zadowoleniem przyjęła niedawne pismo przewodniczącej Komisji z dnia 20 października 2025 r. w sprawie klimatu i konkurencyjności.
- (8) Pakt dla czystego przemysłu koncentruje się również na lepszym dostępie do finansowania publicznego i prywatnego, zintegrowanym i wzajemnie połączonym unijnym rynku energii zapewniającym bezpieczeństwo energetyczne, promowaniu gospodarki o obiegu zamkniętym, globalnych równych warunkach działania – w tym dzięki skutecznemu wdrażaniu mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (?), i jego rozszerzeniu na towary sektora downstream, wprowadzeniu środków przeciwdziałających obchodzeniu przepisów oraz działaniom na rzecz przeciwdziałania ucieczce emisji w drodze wywozu towarów – a także na jasnych warunkach podstawowych, takich jak usprawnione wydawanie pozwoleń oraz upowszechnianie i zwiększanie skali czystych technologii, tak by wzmocnić przewagę konkurencyjną i konkurencyjność przemysłową Unii, a także innowacje w jej obrębie, przy uwzględnieniu wymagającej sytuacji geopolitycznej.
- (9) W celu osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. należy do 2040 r. zredukować emisje gazów cieplarnianych i zwiększyć pochłanianie, tak aby do 2040 r. poziom emisji gazów cieplarnianych netto, to znaczy emisji po odliczeniu pochłaniania, zmniejszył się w całej gospodarce o 90 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.
- (10) Priorytetowo należy potraktować działania na rzecz redukcji emisji gazów cieplarnianych w Unii, które należy uzupełnić działaniami zwiększającymi pochłanianie, opierającymi się zarówno na rozwiązaniach naturalnych, jak i technologicznych. Przy opracowywaniu pakietu strategii politycznych na okres po 2030 r. należy zwrócić szczególną uwagę na wkład redukcji emisji brutto w stosunku do pochłaniania naturalnego i technologicznego. Należy uwzględnić właściwości pochłaniania naturalnego, takie jak struktura wiekowa lasów, proporcjonalny udział gleb organicznych, naturalna zmienność oraz niepewność związana ze skutkami zmiany klimatu, zjawiskami katastrofalnymi oraz zmianami w metodologii. Naturalne i przemysłowe pochłanianie będą odgrywały coraz większą rolę w gospodarce Unii w najbliższych dziesięcioleciach, biorąc pod uwagę, że najpóźniej do 2050 r. należy zrównoważyć emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych, a następnie osiągnąć ujemny bilans emisji. Środki zachęty zostaną opracowane w kontekście przeglądu dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁸⁾ w 2026 r., w którym Komisja zamierza objąć systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii (EU ETS) trwałe pochłanianie dwutlenku węgla w Unii, tak aby kompensować trudne do zredukowania emisje resztkowe. Sektor użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa ma do odegrania zasadniczą rolę w zrównoważonej biogospodarce o obiegu zamkniętym i mógłby zapewnić długoterminowe korzyści klimatyczne i środowiskowe, ponieważ może pomóc w czystej transformacji unijnej gospodarki oraz ograniczyć zależności dzięki oferowaniu zamienników dla surowców opartych na paliwach kopalnych.
- (11) Chociaż wdrożono już niektóre wspomagające strategie polityczne i widoczny jest ich wpływ, nie stało się tak jeszcze we wszystkich przypadkach. Komisja powinna dalej wzmocniać inicjatywy dotyczące ram wspomagających oraz dążyć do przyspieszenia ich przyjęcia, aby zapewnić warunki, które pozwolą wspierać europejski przemysł i obywateli w całym okresie transformacji, przy pełnym poszanowaniu prawa unijnego.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/631 z dnia 17 kwietnia 2019 r. określające normy emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych i dla nowych lekkich pojazdów użytkowych oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011 (Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/631/oj>).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 z dnia 10 maja 2023 r. ustanawiające mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 52, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/956/oj>).

⁽⁸⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/87/oj>).

- (12) Unia dysponuje ramami regulacyjnymi, które umożliwią realizację celu klimatycznego na 2030 r. Na prawodawstwo służące realizacji tego celu składają się m.in.: dyrektywa 2003/87/WE ustanawiająca EU ETS, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842⁽⁹⁾ wprowadzające krajowe cele redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841⁽¹⁰⁾ ustanawiające cele pochłaniania dwutlenku węgla netto dla sektora użytkowania gruntów. Aby zagwarantować sprawne przejście na system handlu uprawnieniami do emisji w odniesieniu do budynków, transportu drogowego i dodatkowych sektorów, określony w Rozdziale IVa dyrektywy 2003/87/WE (ETS 2), należy odroczyć o rok rozpoczęcie handlu uprawnieniami do emisji w tych sektorach, a zastosowanie powinny mieć przepisy określone w art. 30k ust. 2 lit. a)–e) dyrektywy 2003/87/WE. Komisja powinna ocenić, jak należałoby zmienić stosowne unijne przepisy, aby osiągnąć cel klimatyczny na 2040 r., przy czym powinna wziąć pod uwagę malejącą zdolność naturalnych pochłaniaczy. Opracowując ramy na okres po 2030 r., Komisja powinna przygotować szczegółowe oceny skutków – w których powinna uwzględnić swoją analizę zintegrowanych krajowych planów działania w dziedzinie energii i klimatu, sytuację geopolityczną (w tym potrzebę zagwarantowania, że Unia i jej państwa członkowskie będą w stanie szybko zwiększyć i wzmocnić swoje zdolności obronne, co należy osiągnąć przez zajęcie się ewentualnymi obciążeniami przy jednoczesnym utrzymaniu zachęt do dekarbonizacji przemysłu), wpływ na konkurencyjność, MŚP i energochłonne gałęzie przemysłu oraz na koszty energii i potrzeby inwestycyjne we wszystkich państwach członkowskich – a także rozważyć podjęcie niezbędnych środków, w tym w stosownych przypadkach przedłożenie wniosków ustawodawczych.
- (13) Należy odpowiednio uwzględnić w tych wnioskach ustawodawczych szereg elementów, które ułatwią osiągnięcie celu klimatycznego na 2040 r., w tym: odpowiedni wkład wysokiej jakości międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z art. 6 porozumienia paryskiego w realizacji celu klimatycznego na 2040 r. w latach 2036–2040, w sposób zarówno ambitny, jak i opłacalny oraz zgodny z zasadami rozliczania określonymi w porozumieniu paryskim, włącznie z okresem pilotażowym w celu uruchomienia międzynarodowego rynku jednostek emisji o wysokiej jakości i wysokiej integralności w latach 2031–2035; rolę, jaką w EU ETS odgrywa trwałe pochłanianie dwutlenku węgla w Unii, takie jak wychwytywanie i składowanie biogennej emisji CO₂ (BioCCS) i wychwytywanie dwutlenku węgla bezpośrednio z powietrza i jego składowanie (DACCS), przy jednoczesnym zapewnianiu integralności środowiskowej EU ETS, w tym w stosownych przypadkach możliwości składowania CO₂ poza Unią, pod warunkiem zawarcia odpowiednich umów międzynarodowych i stworzenia warunków równoważnych warunkom ustanowionym w prawie Unii; zwiększoną i dostępną elastyczność między sektorami i instrumentami oraz w ich obrębie, która pozwala wspierać racjonalne pod względem kosztów podejście, dzięki któremu, przykładowo, osiągnięcia państw członkowskich w jednym sektorze mogą w sposób racjonalny pod względem kosztów równoważyć luki w innych sektorach, a jednocześnie gwarantować, że każdy sektor uczestniczy w tych wysiłkach oraz że ewentualne braki w jednym sektorze nie obciążają innych sektorów gospodarki, bez uszczerbku dla możliwości korzystania przez każde państwo członkowskie z elastyczności. Przy wprowadzaniu do użytku międzynarodowych jednostek emisji Komisja powinna wziąć pod uwagę, że należy zapewnić równe warunki działania we wszystkich państwach członkowskich oraz że stanowi to okazję, by wesprzeć strategiczne partnerstwa UE zgodnie z interesami Unii. W ramach zbliżającego się przeglądu dyrektywy 2003/87/WE należy dokonać zmiany obecnej trajektorii EU ETS, aby uwzględnić cel uzgodniony na 2040 r. w sposób, który umożliwi ograniczenie emisji po 2039 r. Komisja powinna w odpowiednim czasie rozważyć wolniejszą ścieżkę wycofywania bezpłatnego przydziału uprawnień od 2028 r. w celu wsparcia dekarbonizacji, inwestycji i zatrudnienia w Europie, w tym za pomocą banku dekarbonizacji przemysłu i przeglądu rezerwy stabilności rynkowej⁽¹¹⁾, przy jednoczesnym minimalizowaniu ryzyka ucieczki emisji. Aby ocenić skutki społeczne, gospodarcze i środowiskowe, ramy na okres po 2030 r. powinny opierać się na szczegółowych ocenach skutków. Powinny również sprzyjać ujednoliceniu przepisów, co powinno odbywać się z poszanowaniem zasady sprawiedliwości oraz uwarunkowań krajowych i specyfiki państw członkowskich, w tym wysp, wyspiarskich państw członkowskich i regionów najbardziej oddalonych.
- (14) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie ustanowienie pośredniego celu klimatycznego na 2040 r., nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2021/1119,

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/842/oj>).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/841/oj>).

⁽¹¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 z dnia 6 października 2015 r. w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. L 264 z 9.10.2015, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2015/1814/oj>).

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2021/1119

W rozporządzeniu (UE) 2021/1119 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 akapit drugi dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się również wiążący cel Unii na 2040 r.”;

- 2) w art. 4 ust. 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„3. Aby osiągnąć cel neutralności klimatycznej określony w art. 2 ust. 1, wiążącym celem klimatycznym Unii na 2040 r. jest redukcja emisji netto gazów cieplarnianych (emisje po odliczeniu pochłaniania) do roku 2040 o 90 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.

4. Z myślą o okresie po 2030 r. Komisja przeprowadza przegląd stosownych unijnych przepisów, aby umożliwić osiągnięcie celu określonego w ust. 3 niniejszego artykułu oraz celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1, oraz rozważa – w stosownych przypadkach i na podstawie szczegółowej oceny skutków – czy nie należałoby wprowadzić niezbędnych środków zgodnie z Traktatami.

Komisja dalej wzmacnia inicjatywę dotyczące ram wspomagających oraz dąży do przyspieszenia ich przyjmowania i wdrażania, aby stworzyć warunki pozwalające w całym procesie transformacji wspierać osoby prawne i fizyczne, których owa transformacja dotyczy – takie jak podmioty działające w przemyśle europejskim i europejskich obywateli – w realizacji celów określonych w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu i celu określonego w art. 2 ust. 1 oraz w dążeniu do gospodarki neutralnej emisyjnie.

5. Aby ułatwić osiągnięcie celu określonego w ust. 3, w ramach przeglądu, o którym mowa w ust. 4 akapit pierwszy, Komisja zapewnia, aby we wnioskach ustawodawczych odpowiednio uwzględniono następujące elementy:

- a) od 2036 r. – odpowiedni wkład w osiągnięcie celu klimatycznego na 2040 r. wysokiej jakości międzynarodowych jednostek emisji na mocy art. 6 porozumienia paryskiego w wysokości do 5 % emisji netto Unii z 1990 r. – co odpowiada krajowej redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o 85 % do 2040 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r. – co należy osiągnąć w sposób zarówno ambitny, jak i opłacalny, tak aby ułatwić Unii i państwom trzecim redukcję emisji gazów cieplarnianych netto zgodnie ze ścieżką redukcji odpowiadającą celowi porozumienia paryskiego, polegającym na utrzymaniu wzrostu średniej temperatury na świecie na poziomie znacznie poniżej 2 °C oraz kontynuowaniu działań na rzecz ograniczenia wzrostu temperatury do poziomu 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, a jednocześnie gwarantować integralność ekologiczną tych jednostek emisji oraz promować przywództwo technologiczne Unii; można rozważyć okres pilotażowy w latach 2031–2035 w celu uruchomienia międzynarodowego rynku jednostek emisji o wysokiej jakości i wysokiej integralności; prawo Unii musi regulować kryteria pochodzenia, jakości i inne warunki dotyczące nabywania i wykorzystywania takich jednostek emisji, tak aby zagwarantować, że opierają się one na wiarygodnych i transformacyjnych działaniach w krajach partnerskich, co ma pozwolić osiągnąć cele i wdrożyć polityki klimatyczne kompatybilne z długoterminowym celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim oraz zagwarantować solidne zabezpieczenia, w tym dotyczące integralności, unikania podwójnego liczenia, dodatkowości, trwałości, przejrzystego zarządzania, solidnych metod monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji, a także zapewnić współkorzyści gospodarcze, społeczne i środowiskowe, zabezpieczenia praw człowieka oraz wysoki poziom ambicji, jeśli chodzi o udział środków przeznaczonych na działania adaptacyjne i podział korzyści z łagodzenia zmiany klimatu z krajami, których to dotyczy; przy ustanawianiu kryteriów jakości Komisja w stosownych przypadkach rozważa, czy nie należałoby uzupełnić kryteriów określonych w art. 6 ust. 4 porozumienia paryskiego, tak aby zagwarantować przestrzeganie tych zabezpieczeń i najwyższą jakość międzynarodowych jednostek emisji, w szczególności jeśli chodzi o ich trwałość i prawa człowieka;
- b) rolę, jaką odgrywa trwałe pochłanianie w ramach systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii, ustanowionego dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE(*) (zwanego dalej »EU ETS«), w kompensowaniu trudnych do zredukowania emisji resztkowych;

- c) większa elastyczność w ramach sektorów i instrumentów oraz pomiędzy nimi, aby wspierać osiągnięcie celów w prosty i racjonalny pod względem kosztów sposób;
- d) realny wkład, jaki pochłanianie dwutlenku węgla wnosi w ogólne działania na rzecz redukcji emisji, przy uwzględnieniu niepewności towarzyszącej pochłanianiu naturalnemu dwutlenku węgla i dopilnowaniu, by ewentualne braki nie obciążały innych sektorów gospodarki, bez uszczerbku dla możliwości wykorzystania przez państwa członkowskie nadwyżek pochłaniania naturalnego w celu kompensowania ich emisji w innych sektorach;
- e) potrzeba, by utrzymać, a w stosownych przypadkach także wzmocnić naturalne pochłaniacze i zarządzać nimi w perspektywie długoterminowej oraz chronić i odbudowywać różnorodność biologiczną, co będzie wspierać zrównoważoną biogospodarkę o obiegu zamkniętym, oraz konieczność, by uwzględniać konsekwencje różnic w strukturze wiekowej lasu, naturalnej zmienności i niepewności sytuacji, zwłaszcza tych związanych ze skutkami zmiany klimatu i zjawisk katastrofalnych w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa;
- f) w celach i działaniach państw członkowskich przewidzianych na okres po 2030 r. należy uwzględnić efektywność kosztową i solidarność, w tym różne uwarunkowania krajowe i specyfikę państw członkowskich, w tym wysp i regionów najbardziej oddalonych;
- g) najlepsze dostępne i najnowsze dowody naukowe, w tym najnowsze raporty IPCC i komitetu doradczego;
- h) skutki społeczne, gospodarcze i środowiskowe we wszystkich państwach członkowskich, w tym w odniesieniu do celów dekarbonizacji i konkurencyjności przemysłu europejskiego;
- i) koszty zaniechania działań i korzyści z działań w perspektywie średnioterminowej i długoterminowej;
- j) potrzeba zapewnienia wszystkim sprawiedliwej i uczciwej, pragmatycznej, racjonalnej pod względem kosztów i społecznie wyważonej transformacji oraz jej wspierania, z uwzględnieniem różnych uwarunkowań krajowych i zwróceniem szczególnej uwagi na wpływ na ceny konsumpcyjne, ubóstwo energetyczne i transportowe oraz regiony i sektory, w tym ich zdolność inwestycyjną, małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), rolników oraz znajdujące się w trudnej sytuacji gospodarstwa domowe, na które oddziałuje transformacja prowadząca do neutralności klimatycznej;
- k) kwestia uproszczenia przepisów i zmniejszenia obciążeń administracyjnych, neutralności technologicznej, opłacalności, efektywności ekonomicznej i bezpieczeństwa gospodarczego;
- l) działania w dziedzinie klimatu jako siła napędowa inwestycji, innowacji i wzrostu konkurencyjności;
- m) potrzeba wzmocnienia odporności i globalnej konkurencyjności unijnej gospodarki oraz ograniczenia ryzyka ucieczki emisji, w szczególności w odniesieniu do MŚP oraz sektorów przemysłu, które są najbardziej narażone na ucieczkę emisji, w tym w związku z wywozem, tak aby zapewnić uczciwą konkurencję;
- n) najlepsze dostępne, opłacalne, bezpieczne i skalowalne technologie;
- o) dostępność i przystępność cenowa energii, bezpieczeństwo dostaw, bezpieczeństwo energetyczne i efektywność energetyczna, w tym zasada »efektywność energetyczna przede wszystkim«, jak również wzmocnienie sieci elektroenergetycznych i połączeń międzysystemowych z myślą o stworzeniu prawdziwej unii energetycznej i wspieraniu energii produkowanej w Unii;
- p) rola paliw bezemisyjnych, niskoemisyjnych i odnawialnych w dekarbonizacji transportu, w tym transportu drogowego po 2030 r., oraz konkretnych środków wspierających producentów pojazdów ciężkich w osiągnięciu ich celów, z uwzględnieniem materiałów europejskiego pochodzenia;
- q) uczciwość i solidarność pomiędzy państwami członkowskimi i wewnątrz nich;
- r) potrzeba zapewnienia skuteczności środowiskowej i rozwoju w czasie przy jednoczesnej ochronie spójności społecznej, a także gwarantowaniu bezpieczeństwa żywnościowego i sprawiedliwej transformacji;

- s) potrzeby i możliwości inwestycyjne, w tym dostęp do finansowania publicznego i prywatnego, a także wsparcie dla innowacji i dostępu do innowacyjnych technologii we wszystkich państwach członkowskich, z uwzględnieniem równowagi geograficznej;
- t) zmiany sytuacji międzynarodowej i działania podejmowane na rzecz realizacji celów długoterminowych porozumienia paryskiego i ostatecznego celu Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), a także wsparcie dla partnerów Unii w przeciwdziałaniu zmianie klimatu i jej skutkom.

(*) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. U. L 275 z 25.10.2003, s. 32, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/87/oj>).”;

3) w art. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. Od dnia 6 marca 2027 r., a następnie co dwa lata Komisja ocenia realizację celów pośrednich i ścieżki dekarbonizacji określonych w rozporządzeniu oraz przedkłada sprawozdania na ten temat, przy czym uwzględnia najnowsze dowody naukowe, postęp technologiczny oraz zmieniające się wyzwania i szanse dla globalnej konkurencyjności Unii. W stosownych przypadkach ocenie mogą towarzyszyć wnioski ustawodawcze.”;

4) w art. 11 akapit pierwszy dodaje się litery w brzmieniu:

- „c) zmieniające się wyzwania i szanse dla globalnej konkurencyjności sektorów przemysłu europejskiego we wszystkich państwach członkowskich, w szczególności sektorów energochłonnych, oraz MŚP;
- d) zmiany cen energii i ich wpływ na przemysł i gospodarstwa domowe w Europie;
- e) skutki społeczno-gospodarcze, w tym wpływ na zatrudnienie;
- f) postęp technologiczny i wdrażanie innowacyjnych technologii w państwach członkowskich i w sektorach przemysłu;
- g) szacowany poziom pochłaniania netto na poziomie Unii w stosunku do celów niniejszego rozporządzenia; jeżeli Komisja stwierdzi, że szacowany poziom pochłaniania naturalnego netto na 2040 r. znacznie odbiega od poziomu wymaganego do osiągnięcia celu pośredniego na 2040 r., w tym z powodu zjawisk katastrofalnych, proponuje ona w stosownych przypadkach środki na poziomie Unii, w tym w razie potrzeby dostosowanie celu pośredniego na 2040 r. odpowiadającego ewentualnym brakom i mieszczącego się w ich granicach, i dopilnowuje, aby ewentualne braki nie obciążały innych sektorów gospodarki;
- h) postęp w realizacji celów pośrednich określonych w niniejszym rozporządzeniu;
- i) elastyczność umożliwiającą państwom członkowskim wykorzystywanie wysokiej jakości międzynarodowych jednostek emisji, aby zrealizować do 5 % swoich celów i działań przewidzianych na okres po 2030 r.”;

5) art. 11 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W stosownych przypadkach Komisja załącza do swojego sprawozdania wnioski ustawodawcze w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia, w tym pośredniego celu na 2040 r., oraz dodatkowe środki służące wzmocnieniu inicjatyw dotyczących ram wspomagających, które umożliwiają wspieranie stałego i skutecznego wdrażania niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 4 ust. 5 oraz zapewnienie konkurencyjności, dobrobytu i spójności społecznej w Unii.”.

Artykuł 2

Odroczenie rozpoczęcia handlu uprawnieniami do emisji w sektorze budynków, sektorze transportu drogowego i sektorach dodatkowych

Rozpoczęcie handlu uprawnieniami do emisji w sektorze budynków, sektorze transportu drogowego i sektorach dodatkowych określonych w rozdziale IVa dyrektywy 2003/87/WE odracza się do 2028 r. Stosuje się zasady określone w art. 30k ust. 2 lit. a)–e) dyrektywy 2003/87/WE. Przepisy art. 10a ust. 8b dyrektywy 2003/87/WE mają zastosowanie również w 2026 r.

*Artykuł 3***Wejście w życie**

Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2026 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodnicząca

M. RAOUNA
